

af Skyttekæde, Skytsbetjening. Fremdeles har Løjtnantens Føring af Disciplinarbogen været unøjagtig og mangelfuld. Navnlig er gentagende skrevet „Omstilling“ i Stedet for „Efterøvelse“, hvilket Løjtnanten mener at forsvare dermed, at han ikke har tænkt nærmere derover.

Der kan altsaa ikke være Tvivl om, at der af Løjtnanten er begaaet alvorlige Misbrug af den Myndighed, han sidder inde med. Jeg kan føje til, at der i et Tilfælde, hvor han havde begaaet saadanne Fejl, blev lagt Mærke til det af Fortets næstkommanderende. Det drejede sig om en Løbetur, der havde ført til Næseblod i hvert Fald for en af Deltagerne. Ved den Lejlighed har vedkommende næstkommanderende henvendt sig til Løjtnanten, irettesat ham for den Maade, hvorpaa han havde baaret sig ad, advaret ham meget stærkt derimod og tilføjet, at det passerede kun var egnet til at skade Tjenesten og gøre den til Latter. Dette, at vedkommende Reserveløjtnant saaledes var advaret, stærkt advaret, af en af sine foresatte, er utvivlsomt en skærpene Omstændighed ved Bedømmelsen af, at han ikke desto mindre har fortsat paa tilsvarende Maade i den følgende Tid.

Der er imidlertid Grund til at spørge, hvorledes det har været muligt, at saadan Adfærd har kunnet være øvet i længere Tid fra Løjtnantens Side. Jeg kan her bemærke, at flere af de Kammerater, der har udtalt sig i Forhørene, har ytret, at den Mand, der nu er kommet af Dage, ikke i særlig Grad var Genstand for daarlig Medfart fra Løjtnantens Side, men at der tværtimod under Hensyn til forskellige Vanskeligheder med ham — han havde tidligere, ved en anden Afdeling, været straffet for Lydighedsnægtelse — snarest har været taget varsommere paa ham end de andre. Den almindelige Tilstand, som har bestaaet ved Afdelingen, er af en saadan Karakter, at det utvivlsomt maa forbygge, at det ikke har været Genstand for yderligere Opmærksomhed fra de foresattes Side. Og det er klart, at efter de gældende Regler er det ikke alene den enkelte, der har Forpligtelse til at følge disse Regler; men de nærmeste foresatte, og navnlig Chefen paa et Fort eller ved en Afdeling, har Pligt til at følge sine undergivnes Adfærd paa disse Omraader og have Opmærksomheden saaledes rettet mod den, at han kan skride ind, hvis der bliver Anledning dertil. Efter det Indtryk, jeg har faaet af Forhørene, kan der ikke være Tvivl om, at Fortchefen, Kaptajn

Ovesen, har forsømt sin Forpligtelse til at øve et tilstrækkeligt Tilsyn med de Ting, der foregik paa Fortet med Hensyn til de ham undergivne Befalingsmænds Opførelse. Det er derfor min Hensigt at lade bestemme Sagsanlæg ikke blot mod Reserveløjtnant Henriksen for de Myndighedsmisbrug, han har begaaet, men ogsaa mod Kaptajn Ovesen for manglende Tilsyn med de ham undergivne Befalingsmænds Opførelse.

Om begge de to Tilfælde vil jeg gerne sige, at naar den ærede Ordfører for Forespørgerne (L. Rasmussen) udtalte Ønsket om at faa en Udskrift af Forhørene tilstillet Rigsdagen og, naar Sagerne er sluttede, at faa de Oplysninger, som maatte komme frem, forelagt Rigsdagen, er jeg selvfølgelig rede til at gøre dette. Sagerne er af en saadan Karakter, at jeg har ment det rigtigt, at Ministeriet benytter en Ret, som Ordningen af 1908 giver, til at lade tage som Anklager en civil Sagfører, ikke knyttet til Militærretaten. Dette kan ske paa Ministeriets Foranledning i Sager af særegen Vigtighed eller Vanskelighed, dog ikke saaledes, at Ministeriet vælger den paagældende, men saaledes, at Ministeriet anmoder Stedets Overøvrighed om at udpege en Sagfører til at behandle Sagen som Anklager. Alle vil sikkert være enige om, at det er utilladeligt, at Forhold af en saadan Karakter som de, der fremgaar af Oplysningerne om Begivenhederne paa Middelgrundsfortet, bestaar.

Den ærede Forespørger udtalte, at der gælder indenfor Hæren særlige Forhold, og det fremgik af hans Udtalelser, at han dermed tænkte paa de særlige disciplinære Midler, den særlige Form for Disciplinens Haandhævelse, som findes indenfor Hæren. Jeg deler ganske den Opfattelse, at netop denne Karakter af Tilstandene i Hær og Flaade medfører for de Mænd, der som Befalingsmænd er udstyrede med Myndighed af særlig Art, en Forpligtelse til med den største Omhu at undgaa ethvert Misbrug af denne Myndighed. Det er givet, at i ethvert Tilfælde, hvor der for Ministeriet fremkommer Oplysninger, som lader formode, at der er begaaet nogen som helst Art af Misbrug af Befalingsmænds Myndighed, vil man gribe ind og bringe Sagen til Behandling efter de retslige Regler, som gælder paa dette Omraade, og jeg er ogsaa af den Opfattelse, at det er heldigt og rigtigt, at de Begivenheder, som har fundet Sted, benyttes til stærkt at indskærpe de fore-